

1889. 16/4 13: Eneste Beh. af F. t. L. om Ændr. af Bestemm. om Sammenstød og Bjærgning. 1890

Personer, som kom af Dage eller kom til Skade ved Sammenstød. Dette er absolut urigtigt; der findes ikke et Ord i Landstingets Betænkning, som gaar i den Retning. Det, der findes, er, at Landstinget i forrige Samling udtalte Ønsket om at faa en særlig Lovgivning med Hensyn til Redernes Ansvar for Skade paa Personer. Der var Stemning for at indføre en saadan Bestemmelse i Lovforslagets § 1 om, at det med Hensyn til Redernes Regreskrav overfor hinanden bliver ved særlig Lov at bestemme, i hvilket Omfang Overenskomster, som tilsigter at begrænse Redernes Ansvar overfor de om Bord værende Personer, kunde anses gyldige. Altsaa, der har været udtalt Ønsket om, at man kunde faa en særlig Lov om, i hvilket Omfang saadanne Overenskomster, som jeg her nævnede, kunde anses for gyldige. Men den her omtalte omstridte Ændring gaar ud paa at fastslaa, at Ansvaret for et Menneskeliv højest maa blive 4,200 Kr. Det er dog formentlig klart, at dette er to højst forskellige Ting, og at Landstingsudvalget i Fjor absolut ikke har tænkt paa eller ønsket en Ændring som den, Folketinget har vedtaget. Alle de Behageligheder, som Folketingets Ordfører i denne Sag har fremsat mod Landstinget og specielt mod det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Godskesen) og mig, skal jeg ganske lade ligge, de var af en saa ubehersket Natur, tør jeg nok sige, at den højtærede Formand i det andet Ting fandt Anledning til at stoppe Ordføreren i Farten.

Mine Medforslagsstillere og jeg fremhæver paa ny, at kan vi ikke forhindre denne irrationelle Ændring, vil vi i hvert Fald ikke have noget Medansvar for, at den bliver indsat i Lovforslaget, og jeg tillader mig derfor at anbefale dette høje Ting paa ny at stemme for vort Ændringsforslag om at lade den paagældende Ændring udgaa. Jeg haaber, at det i et eventuelt Fællesudvalg skal lykkes os at overbevise det andet Tings Udvalgsrepræsentanter om, at en saadan Ændring som den, der er indsat, absolut ikke hører ind i den danske Sølov. Jeg tillader mig altsaa at anbefale det høje Ting at stemme for vort Ændringsforslag.

Sonne: Den Sag, vi her beskæftiger os med, er jo det høje Ting forelagt i nøjagtig samme Form som sidst, paa ny er Lovforslaget oversendt fra Folketinget, der enstemmigt vedtaget — et enkelt Partis Medlemmer undlod at deltage i Afstemningen —, og paa ny er det oversendt med en i § 1 indført Bestemmelse om, at Redernes Ansvar for tilskadekomne eller dræbte Personer begrænses til et Beløb af 4,200 Kr., og atter ved denne Lejlighed er der af ærede Medlemmer af dette Ting stillet Forslag om at lade denne Bestemmelse udgaa. Derved vil de, efter min Opfattelse, bringe Lovforslaget i Fare, medmindre der gennem en Fællesudvalgsbehandling kan opnaas Enighed mellem de to Ting. Overensstemmende med de Udtalelser, jeg fremsatte, da vi sidste Gang havde denne Sag til Behandling, vil jeg tillade mig meget at opfordre ærede Medlemmer til at stemme imod det foreliggende Ændringsforslag og at acceptere Lovforslaget i den Skikkelse, i hvilken det her er os forelagt. Lovforslaget har i det andet høje Ting været Genstand for en meget grundig Udvalgsbehandling, og Folketingsudvalget har haft Grund til at mene, at den af dette i Lovforslaget indførte Ændring vilde være i Overensstemmelse med den Anskuelse, der er raadende i det Landstingsudvalg, der i Fjor var nedsat om Behandlingen af den paagældende Sag, og der har fra Folketingets Side ikke været rejst en eneste Indvending imod Indførelsen af den paagældende Bestemmelse. Jeg har ikke bestridt, og jeg skal ikke her heller forsøge at bestride, at de ærede Medlemmer kan have Ret, som hævder, at Loven uden den paagældende Bestemmelse er i nøjere Overensstemmelse med Brysseler-Konventionen og med vore almindelige Lovgivningsregler, men det, jeg i denne Forbindelse fæster mig ved, er, at Brysseler-Konventionens Artikel 10 udtaler: „Nærværende Konventions Bestemmelser berører ikke de i hvert enkelt Land gældende Regler om Begrænsning af Rederes Ansvar“, endvidere, at den højtærede Minister har givet den paagældende Ændring sin Tilslutning, og han dog altsaa maa antages at have de sagkyndiges Udtalelser for, at dette er forsvarligt, og